# ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ MICHAEL B. ELMER της 23ης Μαρτίου 1995 *

## Εισαγωγή

1. Με την απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1994 στην υπόθεση C-280/93, το Δικαστήριο αποφάνθηκε σχετικά με τον νόμιμο χαρακτήρα του κανονισμού (ΕΟΚ) 404/93 του Συμβουλίου, της 13ης Φεβρουαρίου 1993, για την κοινή οργάνωση των αγορών στον τομέα της μπανάνας [1], ο οποίος τέθηκε σε ισχύ την 1η Ιουλίου 1993.

Με την εκκρεμούσα τώρα ενώπιον του Δικαστηρίου αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως έχει τεθεί μια σειρά προδικαστικών ερωτημάτων σχετικών με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1442/93 της Επιτροπής, της 10ης Ιουνίου 1993, περί λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του καθεστώτος εισαγωγής μπανανών στην Κοινότητας [2]. Τα υποβληθέντα προδικαστικά ερωτήματα έχουν κυρίως σχέση με το ζήτημα πώς πρέπει να ερμηνευθεί το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του εκτελεστικού κανονισμού όσον αφορά τους «επιχειρηματίες οι οποίοι έχουν αρχίσει να διαθέτουν (...) μπανάνες (...) από το 1992 ή μετά».

## Οι κανόνες σχετικά με την κοινοτική ποσόστωση όσον αφορά τις μπανάνες

2. Η κοινή οργάνωση των αγορών στον τομέα των μπανανών αποσκοπεί, όπως προκύπτει από τη δέκατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού (ΕΟΚ) 404/93 του Συμβουλίου, μεταξύ άλλων, στο να καταστεί δυνατή η ικανοποιητική εμπορία των μπανανών κοινοτικής εσοδείας, καθώς και των προϊόντων καταγωγής χωρών ΑΚΕ, δηλαδή 69 χωρών της Αφρικής, της Καραϊβικής και του Ειρηνικού, με τις οποίες η Ευρωπαϊκή Κοινότητα έχει συνάψει τις συμφωνίες του Λομέ.

Στο πλαίσιο αυτό, με τον τίτλο IV του ανωτέρω κανονισμού (άρθρα 15 έως 20) θεσπίζονται κανόνες σχετικοί με τις συναλλαγές με τις τρίτες χώρες. Το άρθρο 18 προβλέπει ότι ανοίγεται κάθε έτος δασμολογική ποσόστωση για τις εισαγωγές μπανανών από τρίτες χώρες καθώς και «μη παραδοσιακών μπανανών ΑΚΕ» δηλαδή μπανανών που εισάγονται από τα κράτη ΑΚΕ και υπερβαίνουν την οριζόμενη στο παράρτημα του κανονισμού ποσότητα, που αντιστοιχούν στην παραδοσιακώς εξαγόμενη για καθένα από τα κράτη αυτή ποσότητα [3]. Η δασμολο-

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η δανική.

1 — ΕΕ L 47, σ. 1.

2 — ΕΕ L 142, σ. 6.

3 — Βλ. άρθρο 15, σημεία 1 και 2, του κανονισμού.

γική ποσόστωση καθορίζεται για κάθε έτος στα 2 εκατομμύρια τόνους καθαρού βάρους, ενώ για το δεύτερο εξάμηνο του 1993 στο 1 εκατομμύριο τόνους καθαρού βάρους. Εντός των ορίων αυτής της δασμολογικής ποσοστώσεως, επιβάλλεται δασμός 100 ECU ανά τόνο για την εισαγωγή μπανανών από τρίτες χώρες, ενώ οι μη παραδοσιακές εισαγωγές μπανανών ΑΚΕ δεν επιβαρύνονται με δασμό. Οι εισαγωγές μπανανών που υπερβαίνουν αυτή τη δασμολογική ποσόστωση υπόκεινται σε δασμό 750 και 850 ECU όσον αφορά, αντίστοιχα, τις μπανάνες ΑΚΕ και τις μπανάνες τρίτων χωρών.

3. Το άρθρο 19, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, ορίζει ότι:

«Η δασμολογική ποσόστωση ανοίγεται, από 1ης Ιουλίου 1993, μέχρι ύψους:

α) 66,5 % για τους επιχειρηματίες που ασχολήθηκαν με την εμπορία μπανάνας τρίτων χωρών ή/και μη παραδοσιακής μπανάνας ΑΚΕ·

β) 30 % για τους επιχειρηματίες που ασχολήθηκαν με την εμπορία κοινοτικής μπανάνας ή/και παραδοσιακής μπανάνας ΑΚΕ·

γ) 3,5 % για τους εγκατεστημένους στην Κοινότητα επιχειρηματίες οι οποίοι άρχισαν [4] να ασχολούνται με την εμπορία μπανάνας πλην της κοινοτικής ή/και της παραδοσιακής μπανάνας ΑΚΕ από το 1992.»

Ο όρος «εμπορία» ορίζεται στο άρθρο 15, σημείο 5, ως εξής:

«οι όροι "διάθεση σε εμπορία" και "εμπορία" καλύπτουν το στάδιο της διάθεσης του προϊόντος στην αγορά, αποκλειομένου του σταδίου κατά το οποίο το προϊόν τίθεται στη διάθεση του τελικού καταναλωτή».

4. Όσον αφορά τους επιχειρηματίες περί των οποίων γίνεται μνεία στα σημεία α' και β', το άρθρο 19, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, προβλέπει ότι:

«Οι δυνατότητες εισαγωγής σύμφωνα με τα στοιχεία α' και β' προσφέρονται στους επιχειρηματίες που είναι εγκατεστημένοι στην Κοινότητα και έχουν ασχοληθεί, για δικό τους λογαριασμό, με την εμπορία μιας ελάχιστης ποσότητας μπανανών των παραπάνω προελεύσεων, η οποία θα καθορισθεί (...).»

4 — Το γερμανικό κείμενο του κανονισμού διαφέρει από τα κείμενα των άλλων γλωσσών δεδομένου ότι χρησιμοποιείται σ' αυτό η έκφραση «die ab 1992 mit der Vermarktung (...) *beginnen*» (η υπογράμμιση είναι δική μου).

Σύμφωνα με το άρθρο 19, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού, το ποσό κάθε πιστοποιητικού εισαγωγής καθορίζεται όσον αφορά τους επιχειρηματίες περί των οποίων γίνεται μνεία στα σημεία α' και β' σε συνάρτηση με τη μέση ποσότητα μπανανών που πωλήθηκαν από κάθε επιχειρηματία κατά τα τρία τελευταία χρόνια για τα οποία υπάρχουν στατιστικά στοιχεία. Για το δεύτερο εξάμηνο του 1993, κάθε επιχειρηματίας λαμβάνει πιστοποιητικό βάσει του ημίσεος της ετήσιας ποσότητας που έθεσε στο εμπόριο κατά τα έτη 1989-1991.

5. Όσον αφορά τους επιχειρηματίες περί των οποίων γίνεται μνεία στο άρθρο 19, παράγραφος 1, στοιχείο γ', ο κανονισμός 404/93 του Συμβουλίου δεν περιλαμβάνει — όπως συμβαίνει για τους μνημονευομένους στα σημεία α' και β' επιχειρηματίες — διατάξεις σύμφωνα με τις οποίες ανοίγονται δυνατότητες εισαγωγής αποκλειστικώς για τους επιχειρηματίες που είχαν προηγουμένως εμπορευθεί μπανάνες σύμφωνα με ορισμένη διαδικασία.

Αντιθέτως, το ποσό κάθε πιστοποιητικού εισαγωγής όσον αφορά τους μνημονευομένους στο στοιχείο γ' επιχειρηματίες προσδιορίζεται βάσει μόνο του αριθμού των υποβληθεισών προς τούτο αιτήσεων· για το σκοπό αυτό, το άρθρο 19, παράγραφος 3, ορίζει:

«Σε περίπτωση που οι αιτήσεις των νέων επιχειρηματιών υπερβαίνουν τις ποσότητες που έχουν ορισθεί κατ' εφαρμογήν της παραγράφου 1, στοιχείο γ', σε κάθε αίτηση επιβάλλεται ενιαίο ποσοστό μείωσης.

(...)»

Η έκφραση «νέοι επιχειρηματίες» του άρθρου 19, παράγραφος 3, ως συνώνυμη των επιχειρηματιών που μνημονεύονται στην παράγραφο 1, στοιχείο α', της ίδιας διατάξεως, πρέπει να εκτιμηθεί με βάση την δέκατη τρίτη αιτιολογική σκέψη του προοιμίου του κανονισμού όπου το Συμβούλιο υπογραμμίζει ότι πρέπει να κρατηθεί μια ποσότητα «(...) για τους νέους επιχειρηματίες που ανέλαβαν πρόσφατα εμπορική δραστηριότητα ή πρόκειται να αναλάβουν εμπορική δραστηριότητα στον τομέα αυτόν».

6. Το άρθρο 19, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, προβλέπει ότι:

«Τα συμπληρωματικά κριτήρια τα οποία θα πρέπει να πληρούν οι επιχειρηματίες καθορίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 27. Τα κράτη μέλη καταρτίζουν τον κατάλογο των επιχειρηματιών καθώς και τη μέση ποσότητα ανά επιχειρηματία που προβλέπεται στην παράγραφο 2.»

Στη δέκατη πέμπτη αιτιολογική σκέψη του προοιμίου ορίζεται ότι «κατά τον καθορι-

σμό των συμπληρωματικών κριτηρίων που πρέπει να πληρούν οι επιχειρηματίες, η Επιτροπή καθοδηγείται από την αρχή ότι τα πιστοποιητικά πρέπει να χορηγούνται σε φυσικά ή νομικά πρόσωπα που έχουν αναλάβει τον εμπορικό κίνδυνο της εμπορίας μπανανών και από την ανάγκη να αποφευχθεί η διατάραξη των συνήθων εμπορικών σχέσεων μεταξύ των ατόμων που συμμετέχουν στο κύκλωμα της εμπορίας».

7. Εξάλλου, οι προπαρατεθέντες κανόνες πρέπει να εκτιμηθούν υπό το φως της δεκάτης τετάρτης αιτιολογικής σκέψεως του προοιμίου σύμφωνα με την οποία «για να μην διαταραχθούν οι υπάρχουσες εμπορικές σχέσεις και ταυτόχρονα να επιτραπεί κάποια εξέλιξη των διαρθρώσεων της εμπορίας, η έκδοση πιστοποιητικών εισαγωγής για κάθε επιχειρηματία, που πρέπει να είναι διαφορετικά για κάθε μία από τις προαναφερόμενες κατηγορίες, πρέπει να βασίζεται στη μέση ποσότητα μπανανών που έθεσε σε εμπορία ο επιχειρηματίας κατά τα τρία προηγούμενα έτη για τα οποία υπάρχουν στατιστικά στοιχεία».

8. Το άρθρο 20, δεύτερο εδάφιο, προβλέπει ότι η Επιτροπή θεσπίζει τις λεπτομέρειες εφαρμογής του τίτλου IV σύμφωνα με την διαδικασία του άρθρου 27. Τέτοιου είδους διατάξεις καθορίστηκαν με τον κανονισμό 1442/93 της Επιτροπής, της 10ης Ιουνίου 1993, περί λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του καθεστώτος εισαγωγής μπανανών στην Κοινότητα (που στο εξής θα αναφέρεται ως εκτελεστικός κανονισμός).

Το άρθρο 2 του εκτελεστικού κανονισμού ορίζει ότι:

«Για το δεύτερο εξάμηνο του 1993, η δασμολογική ποσόστωση ανοίγεται μέχρι ύψους:

α) 665 000 τόνων για την κατηγορία επιχειρηματιών οι οποίοι, πριν από το 1992, είχαν διαθέσει σε εμπορία μπανάνες τρίτων χωρών ή/και μη παραδοσιακές μπανάνες ΑΚΕ, κατά την έννοια του άρθρου 15 του προπαρατεθέντος κανονισμού, κατηγορία η οποία εφεξής αναφέρεται ως "κατηγορία Α"·

β) 300 000 τόνων για την κατηγορία των επιχειρηματιών οι οποίοι έχουν διαθέσει σε εμπορία κοινοτικές μπανάνες ή/και παραδοσιακές μπανάνες ΑΚΕ, κατηγορία η οποία εφεξής αναφέρεται ως "κατηγορία Β"·

γ) 35 000 τόνων για την κατηγορία των επιχειρηματιών οι οποίοι έχουν αρχίσει [5] να διαθέτουν σε εμπορία μπανάνες διαφορετικές από τις κοινοτικές μπανάνες ή/και τις παραδοσιακές μπανάνες ΑΚΕ, από το 1992, ή μετά, κατηγορία η οποία εφεξής αναφέρεται ως "κατηγορία Γ"».

5 — Το γερμανικό κείμενο του εκτελεστικού κανονισμού χρησιμοποιεί την έκφραση «die 1992 oder später mit der Vermarktung (...) *begonnen haben* (...)» (η υπογράμμιση είναι δική μου).

Το άρθρο 3 του εκτελεστικού κανονισμού ορίζει ότι [6]:

«1. Θεωρείται ως "επιχειρηματίας" των κατηγοριών Α ή/και Β, για την εφαρμογή των άρθρων 18 και 19 του κανονισμού (ΕΟΚ) 404/93, και δύναται να λαμβάνει πιστοποιητικό εισαγωγής, ο οικονομικός παράγων, φυσικό ή νομικό πρόσωπο, άτομο ή ομάδα ατόμων, που είναι εγκατεστημένος στην Κοινότητα κατά την περίοδο που προσδιορίζει την ποσοτική αναφορά του καθώς και κατά την εγγραφή του κατ' εφαρμογή του άρθρου 4 και ο οποίος προέβη, για λογαριασμό του, σε μία ή περισσότερες από τις ακόλουθες ενέργειες:

α) αγόρασε από τους παραγωγούς άωρων μπανανών τρίτων χωρών, ή/και κράτους ΑΚΕ, ή, κατά περίπτωση, παρήγαγε μπανάνες, και στη συνέχεια τις απέστειλε και τις πώλησε στην Κοινότητα·

(...)

2. Οι οικονομικοί παράγοντες, που ασκούν τη δραστηριότητά τους στο στάδιο του χονδρικού εμπορίου καθώς επίσης και στο στάδιο της διάθεσης του προϊόντος στον τελικό καταναλωτή, δεν θεωρούνται ως "επιχειρηματίες" για την άσκηση μόνο αυτής της δραστηριότητας.

3. Η ελάχιστη ποσότητα που αναφέρεται στο άρθρο 19, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού (ΕΟΚ) 404/93 (...) είναι 250 τόνοι (...).»

Όσον αφορά τις δυνατότητες μεταβιβάσεως των δικαιωμάτων που απορρέουν από τα πιστοποιητικά εισαγωγής βάσει της δασμολογικής ποσοστώσεως, το άρθρο 13, σημεία 1 και 2, του εκτελεστικού κανονισμού προβλέπει τους ακόλουθους κανόνες:

«Τα δικαιώματα που προκύπτουν από τα πιστοποιητικά εισαγωγής που εκδίδονται (...) είναι μεταβιβάσιμα από τον δικαιούχο (...) υπό τους ακόλουθους όρους:

1) η εκχώρηση των δικαιωμάτων μπορεί να πραγματοποιηθεί:

α) μεταξύ επιχειρηματιών της ίδιας κατηγορίας,

β) εκ μέρους επιχειρηματιών της κατηγορίας Α υπέρ επιχειρηματιών της κατηγορίας Β, και αντιστρόφως,

γ) εκ μέρους επιχειρηματιών των κατηγοριών Α ή Β υπέρ επιχειρηματιών της κατηγορίας Γ·

6 — Ο κανονισμός 2444/94 της Επιτροπής, για τροποποίηση του κανονισμού 1442/93 περί λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του καθεστώτος εισαγωγής μπανανών στην Κοινότητα καθώς και για παρεκκλίσεις από τον εν λόγω κανονισμό (ΕΕ 1994, L 261, σ. 3) εφαρμόζεται όσον αφορά τη χορήγηση πιστοποιητικών μόνο μετά το 1995 και, επομένως, ουδεμία ασκεί επιρροή όσον αφορά την απόφαση που πρόκειται να εκδοθεί εν προκειμένω.

2) δεν γίνεται δεκτή η εκχώρηση εκ μέρους επιχειρηματία της κατηγορίας Γ υπέρ επιχειρηματιών των κατηγοριών Α και Β.»

9. Ο εκτελεστικός κανονισμός 1442/93 της Επιτροπής συμπληρώθηκε με τον κανονισμο (ΕΟΚ) 1443/93 της Επιτροπής, της 10ης Ιουνίου 1993, περί μεταβατικών μέτρων για την εφαρμογή του καθεστώτος εισαγωγής μπανανών στην Κοινότητα το 1993 (στο εξής: κανονισμός μεταφοράς [7]). Το άρθρο 2 του τελευταίου αυτού κανονισμού ορίζει ότι:

«1. Οι επιχειρηματίες των κατηγοριών Α και Β, όπως ορίζονται στον κανονισμό (ΕΚ) 1442/93, υποβάλλουν τις αιτήσεις τους για εγγραφή και οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών καταρτίζουν πίνακες επιχειρηματιών όπως ορίζεται στο άρθρο 4, παράγραφοι 1, 2 και 3, του εν λόγω κανονισμού, το αργότερο στις 7 Ιουλίου 1993. Οι επιχειρηματίες παρέχουν στοιχεία για τις ποσότητες μπανανών που έχουν διατεθεί σε εμπορία κατά τα έτη 1989, 1990 και 1991.

2. Οι επιχειρηματίες της κατηγορίας Γ, όπως ορίζονται στον κανονισμό (ΕΚ) 1442/93, εγγράφονται από τις αρμόδιες αρχές του κράτους μέλους της επιλογής τους το αργότερο στις 24 Ιουνίου 1993. Οι εν λόγω αρχές ενημερώνουν την Επιτροπή ως προς τον αριθμό των επιχειρηματιών της κατηγορίας Γ, που έχουν εγγράψει στους σχετικούς πίνακες το αργότερο στις 25 Ιουνίου 1993.»

Οι ακόλουθες διατάξεις του κανονισμού μεταφοράς αφορούν, μεταξύ άλλων, τον έλεγχο των ποσοτήτων αναφοράς που δηλώνονται από τους επιχειρηματίες των κατηγοριών Α και Β, τον τρόπο υπολογισμού των προσωρινών, εν όψει των ποσοτήτων αναφοράς, ποσοστώσεών τους εισαγωγής. Ο κανονισμός μεταφοράς δεν προβλέπει παρόμοιους κανόνες όσον αφορά τον έλεγχο και τη χρησιμοποίηση των ποσοτήτων αναφοράς κατά τον υπολογισμό, αναφορικά με τους επιχειρηματίες της κατηγορίας Γ, των προσωρινών ποσοστώσεων εισαγωγής.

**Τα πραγματικά περιστατικά**

10. Η Anton Dürbeck GmbH, της οποίας η δραστηριότητα συνίσταται στην εισαγωγή και εμπορία, χονδρικώς, οπωροκηπευτικών και εσπεριδοειδών, είχε εισαγάγει, κατά την περίοδο μεταξύ 1992 και Ιουνίου 1993, 40 000 περίπου τόνους μπανανών τρίτων χωρών και μη παραδοσιακών ΑΚΕ. Δεδομένου ότι η εισαγωγή τέτοιων μπανανών υπέκειτο, βάσει του προπαρατεθέντος κανονισμού 404/93 του Συμβουλίου, σε δασμολογική ποσόστωση, υπέβαλε, τον Ιούνιο του 1993, αίτηση εγγραφής της ως επιχειρηματία της κατηγορίας Γ, κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 1442/93. Ο αριθμός των αιτήσεων που υποβλήθηκαν για εγγραφή στην κατηγορία Γ υπήρξε πολύ μεγάλος. Κατ'

7 — ΕΕ L 142, σ. 16.

αυτόν τον τρόπο, υποβλήθηκαν στο Bundesamt für Ernährung und Forstwirtschaft, μόνον όσον αφορά την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία, 335 αιτήσεις. Η Anton Dürbeck GmbH απέκτησε το δικαίωμα να εισαγάγει κατά τη διάρκεια του δευτέρου εξαμήνου του 1993 ποσότητα 48 270 χλγρ. μπανανών.

11. Η Anton Dürbeck GmbH θεώρησε ότι δικαιούνταν χορηγήσεως μεγαλύτερης ποσότητας, και τούτο για τον λόγο ότι, κατά τη γνώμη της, είχαν αδικαιολογήτως χορηγηθεί πιστοποιητικά εισαγωγής, όσον αφορά την κατηγορία Γ, σε πρόσωπα που δεν είχαν πρότερον ούτε εμπορευθεί μπανάνες ούτε διανοηθεί να πράξουν κάτι τέτοιο. Επομένως, η εν λόγω εταιρία προσέβαλε την απόφαση του Bundesamt für Ernährung und Forstwirtschaft ενώπιον του Verwaltungsgericht Frankfurt am Main ζητώντας την ακύρωση του συνόλου των χορηγηθέντων πιστοποιητικών.

Αντιθέτως, το Bundesamt für Ernährung und Forstwirtschaft παρατήρησε ότι οι ισχύοντες κατά τον κρίσιμο χρόνο κοινοτικοί κανόνες δεν εξαρτούσαν τη χορήγηση πιστοποιητικών εισαγωγής μπανανών αναφορικά με την κατηγορία Γ από άλλη προϋπόθεση εκτός από αυτήν της εκδηλώσεως της προθέσεως της ενδιαφερομένης επιχειρήσεως για εμπορία μπανανών ως εισαγωγέως και τούτο διά της υποβολής αιτήσεως εγγραφής ως επιχειρήσεως της κατηγορίας Γ.

## Η διάταξη περί υποβολής προδικαστικού ερωτήματος

12. Προς επίλυση της διαφοράς αυτής, το Verwaltungsgericht Frankfurt am Main υπέβαλε, στις 5 Αυγούστου 1993, προς το Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«Πώς πρέπει να ερμηνευθεί η διάταξη του άρθρου 2, στοιχείο γ', του κανονισμού (ΕΟΚ) 1442/93, σύμφωνα με την οποία ανοίγεται δασμολογική ποσόστωση ύψους 35 000 τόνων για την κατηγορία των επιχειρηματιών οι οποίοι "έχουν αρχίσει" να διαθέτουν σε εμπορία μπανάνες διαφορετικές από τις κοινοτικές μπανάνες ή/και τις παραδοσιακές μπανάνες ΑΚΕ από το 1992 ή μετά;

Στην αλληλουχία αυτή ανακύπτουν, ιδίως, τα ακόλουθα ερωτήματα:

1) Διαφέρει ουσιαστικώς ο ορισμός του επιχειρηματία της κατηγορίας Γ του άρθρου 2, στοιχείο γ', του κανονισμού (ΕΟΚ) 1442/93 από τον ορισμό του άρθρου 1, (βλ. άρθρο 19, παράγραφος 1, στοιχείο γ'), του κανονισμού (ΕΚ) 404/93, σύμφωνα με τον οποίο οι επιχειρηματίες της κατηγορίας Γ είναι αυτοί οι οποίοι "άρχισαν" να ασχολούνται με την εμπορία μπανάνας πλην της κοινοτικής ή/και την παραδοσιακής μπανάνας ΑΚΕ από το 1992, και σε τι έγκειται, ενδεχομένως, η διαφορά;

2) Μπορούν να θεωρηθούν ως επιχειρηματίες κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο γ', του κανονισμού (ΕΟΚ) 1442/93 και/ή του άρθρου 19, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού (ΕΟΚ) 404/93 και οι αιτούντες οι οποίοι:

— επιδιώκουν την εγγραφή τους σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1443/93 προκειμένου να μεταβιβάσουν τα πιστοποιητικά σε άλλους επιχειρηματίες της κατηγορίας Γ·

— επιδιώκουν την εγγραφή αυτή με σκοπό να επιτραπεί σε επιχειρηματίες των κατηγοριών Α και Β ή σε τρίτους η χρησιμοποίηση των πιστοποιητικών αυτών·

— επιδιώκουν την εγγραφή αυτή χωρίς να έχουν ήδη αναπτύξει εμπορική δραστηριότητα αποσκοπούσα στην — πρώτη — εμπορία των μπανανών που μνημονεύονται στο άρθρο 2, στοιχείο γ', του κανονισμού (ΕΟΚ) 1442/93;

3) Ποιες απαιτήσεις πρέπει ενδεχομένως να ικανοποιεί μια εμπορική δραστηριότητα προκειμένου ο αιτών να μπορεί να θεωρηθεί ως έχων αρχίσει να εμπορεύεται μπανάνες;

4) Μπορούν οι οικονομικοί παράγοντες οι οποίοι συνήψαν πριν από το 1992 εμπορικές σχέσεις για την εισαγωγή των μπανανών που μνημονεύονται στο άρθρο 2, στοιχείο γ', του κανονισμού (ΕΟΚ) 1442/93 και εισήγαγαν τις μπανάνες αυτές το 1992 ή αργότερα να εγγραφούν ως επιχειρηματίες της κατηγορίας Γ;

5) Τυγχάνει το άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1442/93 εφαρμογής επί του άρθρου 2, στοιχείο γ', του ίδιου κανονισμού;»

13. Καθώς φαίνεται αιτία για την υποβολή του πρώτου ερωτήματος του αιτούντος δικαστηρίου αποτελεί μια διαφορά ως προς τη διατύπωση που απαντάται στο γερμανικό κείμενο των δύο κανονισμών. Το γερμανικό κείμενο του κανονισμού 404/93 του Συμβουλίου — αντίθετα προς τα άλλα γλωσσικά κείμενα — κάνει μνεία για επιχειρηματίες «(...) die ab 1992 mit der Vermarktung (...) *beginnen*» (η υπογράμμιση είναι δική μου), ενώ το γερμανικό κείμενο του εκτελεστικού κανονισμού 1442/93 της Επιτροπής — όπως και τα άλλα γλωσσικά κείμενα — χρησιμοποιεί την έκφραση «(...) die 1992 oder später mit der Vermarktung (...) *begonnen haben* (...)» (η υπογράμμιση είναι δική μου).

Έτσι, προκύπτει ότι με το πρώτο ερώτημα του αιτούντος δικαστηρίου ζητείται να διασαφηνιστεί το ζήτημα αν με τον εκτελεστικό κανονισμό 1442/93 της Επιτροπής επιβλήθηκε κάποιος περιορισμός αναφορικά με τους επιχειρηματίες της κατηγορίας Γ, με αποτέλεσμα να μην περιλαμβάνονται σε αυτήν παρά μόνον οι επιχειρηματίες που

είχαν προηγουμένως εμπορευθεί μπανάνες τρίτων χωρών και/ή μη παραδοσιακές μπανάνες ΑΚΕ.

Επομένως υφίσταται κάποια σχέση μεταξύ αυτού του ερωτήματος και της δεύτερης περιπτώσεως του δευτέρου ερωτήματος καθώς και του τρίτου ερωτήματος, με τα οποία το αιτούν δικαστήριο ζητεί να μάθει αν — και ενδεχομένως σε ποια έκταση — μπορεί να απαιτείται από έναν εισαγωγέα, που επιδιώκει να αποκτήσει πιστοποιητικό για την κατηγορία Γ, να έχει αυτός προηγουμένως ασκήσει δραστηριότητα σχετική με την εμπορία μπανανών. Υπό τις συνθήκες αυτές, φρονώ ότι είναι λογικό να δοθεί στα ερωτήματα αυτά μια συνολική απάντηση.

**Ερώτημα 1, ερώτημα 2, τρίτη περίπτωση, και ερώτημα 3**

14. Αναφερόμενη στην έκφραση «(...) οι οποίοι έχουν αρχίσει να διαθέτουν στην εμπορία» του άρθρου 2, στοιχείο γ', του εκτελεστικού κανονισμού 1442/93 της Επιτροπής, η Anton Dürbeck GmbH ισχυρίζεται ότι η δασμολογική ποσόστωση για το δεύτερο εξάμηνο του 1993 ανοίχθηκε μόνον για τους επιχειρηματίες που είχαν ήδη κατά το παρελθόν εισαγάγει μπανάνες. Ο περιορισμός αυτός ισχύει, κατά τη γνώμη της εν λόγω εταιρίας, όχι μόνο για τις κατηγορίες Α και Β, αλλά και για την κατηγορία Γ, εφόσον από τη δέκατη πέμπτη αιτιολογική σκέψη του προοιμίου του κανονισμού 404/93 του Συμβουλίου προκύπτει ότι και οι επιχειρηματίες που υπάγονται στην κατηγορία Γ πρέπει, πριν από την υποβολή της αιτήσεώς τους, να έχουν αναλάβει τον εμπορικό κίνδυνο της εμπορίας μπανανών. Παρεσχέθη η ευχέρεια σε νέους επιχειρηματίες και άλλα πρόσωπα ουδεμία έχοντα σχέση με την αγορά μπανανών να αποκτήσουν, και αυτά, πιστοποιητικά εισαγωγής βάσει της δασμολογικής ποσοστώσεως. Όμως το ποσό που αντιστοιχεί σε κάθε πιστοποιητικό είναι τόσο περιορισμένο ώστε δεν είναι πλέον οικονομικώς σύμφορη η εισαγωγή μπανανών.

15. Η Επιτροπή καθώς και η Γερμανική και η Ισπανική Κυβέρνηση ισχυρίζονται ότι δεν είναι δυνατόν, ούτε βάσει του κανονισμού του Συμβουλίου ούτε βάσει του εκτελεστικού κανονισμού, να απαιτείται, όσον αφορά τα πρόσωπα που επιδιώκουν πιστοποιητικό εισαγωγής για την κατηγορία Γ, τίποτε περισσότερο εκτός από το να έχουν την ιδιότητα του επιχειρηματία στον τομέα της μπανάνας ή να έχουν, μέσω της υποβολής αιτήσεως για τη χορήγηση πιστοποιητικού εισαγωγής, εκδηλώσει την πρόθεσή τους να εμπορευθούν μπανάνες.

16. Η έκφραση «επιχειρηματίες οι οποίοι άρχισαν να ασχολούνται με την εμπορία μπανάνας (...) από το 1992» του άρθρου 19, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού του Συμβουλίου δεν είναι, βεβαίως, απολύτως σαφής, πλην όμως παρέχει ορισμένα κλειδιά για την ερμηνεία της. Αναφέρεται σε χρονικό σημείο μεταγενέστερο εκείνου κατά το οποίο οι οικείοι επιχειρηματίες πρέπει να έχουν αρχίσει να εμπορεύονται μπανάνες, και τούτο λόγω της χρήσεως της εκφράσεως «από το 1992» η οποία, στην αλληλουχία αυτή, πρέπει να νοηθεί ως «ύστερα από τις 31 Δεκεμβρίου 1991». Αντιθέτως, δεν

προβλέπεται ότι ο επιχειρηματίας πρέπει να έχει ήδη αρχίσει, πριν από μια ορισμένη ημερομηνία, να εμπορεύεται μπανάνες. Άλλωστε, μια τέτοιου είδους διευκρίνιση δεν ήταν αναγκαία. Όταν μια άδεια εξαρτάται από την πραγμάτωση κάποιας προϋποθέσεως (δηλαδή αυτής της «ενάρξεως ενασχολήσεως με την εμπορία μπανάνας»), εξυπακούεται ότι η αρμόδια αρχή οφείλει να μεριμνά ώστε η προϋπόθεση αυτή να πληρούται κατά τον χρόνο της λήψεως της αποφάσεώς της [8].

Όμως, καίτοι είναι δυνατό, έτσι, να συναχθούν ορισμένοι διαχρονικοί περιορισμοί όσον αφορά το χρονικό σημείο κατά το οποίο πρέπει να πληρούται η προϋπόθεση, υφίσταται, παρ' όλα αυτά, ένα πρόβλημα ερμηνείας σχετικά με το ακριβές περιεχόμενο της προϋποθέσεως αυτής, δηλαδή τι πρέπει συγκεκριμένως να νοείται με την έκφραση «οι οποίοι άρχισαν να ασχολούνται με την εμπορία (...)». Πρέπει, ιδίως, να ληφθεί θέση ως προς την ύπαρξη, όπως υποστηρίζεται από την Anton Dürbeck GmbH, ιδιαιτέρων εν προκειμένω απαιτήσεων ή αρκεί, όπως τονίζουν η Επιτροπή και η Γερμανική Κυβέρνηση, να έχει ο ενδιαφερόμενος, μέσω της υποβολής της αιτήσεως χορηγήσεως πιστοποιητικού εισαγωγής, εκδηλώσει, μ' αυτήν του την ενέργεια, την πρόθεση εμπορίας μπανανών.

Προκειμένου να λάβω θέση επί του σημείου αυτού, είναι ανάγκη, σύμφωνα με πάγια νομολογία του Δικαστηρίου [9], να εξετασθεί ο γενικός σκοπός και η οικονομία του σχετικού κανονισμού.

Πρέπει, κατά την κρίση μου, να δοθεί αποφασιστική σημασία στον σκοπό του άρθρου 19, παράγραφος 1, στοιχείο γ', όπως αυτός εκφράζεται στη δέκατη τρίτη αιτιολογική σκέψη του προοιμίου του κανονισμού. Σύμφωνα με την αιτιολογική αυτή σκέψη, πρέπει να κρατείται μια ποσότητα «για τους νέους επιχειρηματίες που ανέλαβαν πρόσφατα εμπορική δραστηριότητα ή πρόκειται να αναλάβουν εμπορική δραστηριότητα στον τομέα αυτόν». Είναι σαφές ότι αυτή η αιτιολογική σκέψη, σχετίζεται με το άρθρο 19, παράγραφος 1, στοιχείο γ', πράγμα που καταδεικνύεται από το γεγονός ότι χρησιμοποιείται η έκφραση «νέοι επιχειρηματίες» η οποία — στο άρθρο 19, παράγραφος 3 — χρησιμοποιείται ως συνώνυμη των επιχειρηματιών περί των οποίων γίνεται μνεία στο άρθρο 19, παράγραφος 1, στοιχείο γ'.

Υπό το ίδιο πρίσμα, στη δέκατη τέταρτη αιτιολογική σκέψη γίνεται μνεία της ανάγκης όχι μόνο να μην διαταραχθούν οι υπάρχουσες εμπορικές σχέσεις αλλά και να επιτραπεί κάποια εξέλιξη των δομών της εμπορίας. Όμως, μια τέτοια εξέλιξη δεν θα ήταν δυνατή αν μόνο στους ήδη εγκατεστημένους στον σχετικό τομέα επιχειρηματίες μπορούσε να χορηγηθεί μερίδιο της δασμολογικής ποσοστώσεως για την κατηγορία Γ.

8 — Δοθέντος ότι η προϋπόθεση αυτή έπρεπε να πληρούται κατά τον χρόνο της λήψεως της αποφάσεως, ουδεμία έχει σημασία το γεγονός ότι η προϋπόθεση στα διάφορα γλωσσικά κείμενα του κανονισμού του Συμβουλίου περιγράφεται μέσω εκφράσεως παραπέμπουσας στο παρελθόν («άρχισαν») ή, όπως συμβαίνει στο γερμανικό κείμενο, του ενεστώτος («beginnen»).

9 — Βλ., π.χ., την απόφαση της 27ης Οκτωβρίου 1977, 30/77, Bouchereau, Συλλογή τόμος 1977, σ. 617, σκέψη 14.

Είναι απολύτως σύμφωνο προς την αντίληψη αυτή να καθοριστεί, σύμφωνα με το άρθρο 19, παράγραφος 3, του κανονισμού του Συμβουλίου, η ποσότητα που αντιστοιχεί σε κάθε πιστοποιητικό εισαγωγής που πρόκειται να χορηγηθεί στους επιχειρηματίες που εμπίπτουν στην παράγραφο 1, στοιχείο γ', βάσει του αριθμού των υποβληθεισών για τον σκοπό αυτό αιτήσεων, με ενιαία, ενδεχομένως, μείωση της αποτελούσας το αντικείμενο του πιστοποιητικού εισαγωγής ποσότητας. Συναφώς, το καθεστώς της κατηγορίας Γ διακρίνεται σαφώς από αυτό που προβλέπεται για τους επιχειρηματίες των κατηγοριών Α και Β, το οποίο έχει διαρθρωθεί κατά τρόπο ώστε να αποφεύγεται η διατάραξη των υφισταμένων εμπορικών σχέσεων. Σύμφωνα με το άρθρο 19, παράγραφος 2, το πιστοποιητικό εισαγωγής, όσον αφορά τις κατηγορίες Α και Β, χορηγείται βάσει των μέσων ποσοτήτων που διατέθηκαν προς εμπορία από τον ενδιαφερόμενο κατά τα τρία τελευταία έτη για τα οποία υφίστανται στατιστικά στοιχεία και, κατά τα λοιπά, οι επιχειρηματίες πρέπει να έχουν εμπορευθεί προς ίδιο λογαριασμό, σύμφωνα με το άρθρο 19, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, μια ελαχίστη ποσότητα μπανανών.

Φρονώ ότι, υπό το φως του σκοπού και της γενικής οικονομίας του κανονισμού του Συμβουλίου, πρέπει να θεωρηθεί ως δεδομένο ότι δεν υφίστανται, όσον αφορά τους επιχειρηματίες που μνημονεύονται στο άρθρο 19, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού, άλλες προϋποθέσεις εκτός από αυτήν της εγκαταστάσεώς τους στην αγορά το 1992 ή μεταγενέστερα, ή της εκδηλώσεως της προθέσεώς τους να γίνουν επιχειρηματίες στον οικείο τομέα.

Δεν νομίζω ότι είναι δυνατή η επίκληση της δεκάτης πέμπτης αιτιολογικής σκέψεως του κανονισμού προς στήριξη αντιθέτου απόψεως. Αυτή η αιτιολογική σκέψη η οποία, με την έκφραση «κατά τον καθορισμό των συμπληρωματικών κριτηρίων», παραπέμπει στην ίδια έκφραση του άρθρου 19, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, πρώτη φράση, του κανονισμού απλώς υπογραμμίζει την υποχρέωση που φέρει η Επιτροπή να διαπνέεται, κατά τον καθορισμό των συμπληρωματικών κριτηρίων, από τις μνημονευόμενες στην αιτιολογική σκέψη αρχές. Επομένως, εφόσον τέτοια συμπληρωματικά κριτήρια δεν έχουν καθορισθεί, αυτή η αιτιολογική σκέψη δεν μπορεί να έχει ξεχωριστό περιεχόμενο.

17. Δεν νομίζω ότι συντρέχει κάποιος λόγος για να υποτεθεί ότι με τον εκτελεστικό κανονισμό επιδιώχθηκε η επιβολή συμπληρωματικών απαιτήσεων όσον αφορά τους επιχειρηματίες της κατηγορίας Γ [10]. Το άρθρο 2, στοιχείο γ', του κανονισμού αυτού χρησιμοποιεί, σε όλα τα άλλα γλωσσικά κείμενα σε όλες τις άλλες γλώσσες του κανονισμού του Συμβουλίου εκτός της γερμανικής, έκφραση αντίστοιχη προς την έκφραση «οι οποίοι άρχισαν να ασχολούνται με την εμπορία» του άρθρου 19, παράγραφος 1, στοιχείο γ'. Συναφώς, παραπέμπω στις σκέψεις που ανέπτυξα όσον αφορά τη σημασία του αντίστοιχου όρου στον κανονισμό του Συμβουλίου. Εξάλλου, ο εκτελεστικός κανονισμός επιβάλλει μόνο ειδικές απαιτήσεις όσον αφορά τις κατηγορίες Α και Β σχετικά με το ύψος των προηγουμένως διατεθεισών στο εμπόριο ποσοτήτων, ενώ απουσιάζουν τέτοιες απαιτήσεις όσον αφορά την κατηγορία Γ. Το ίδιο ισχύει και όσον αφορά τον κανονισμό μεταφοράς [11].

10 — Βλ. συναφώς την ανωτέρω υποσημείωση 6.

11 — Πρέπει, εξάλλου, να θεωρηθεί ότι η μια διάταξη εκτελεστικού κανονισμού έχει το ίδιο περιεχόμενο και πρέπει να ερμηνεύεται όπως ακριβώς και ο κανονισμός κατ' εφαρμογήν του οποίου έχει θεσπιστεί.

18. Ελλείψει αντιθέτων λεπτομερών διατάξεων, πρέπει, κατά τη γνώμη μου, να αναγνωριστεί, όπως ακριβώς υποστηρίζουν και η Επιτροπή και οι υποβαλλούσες εν προκειμένω παρατηρήσεις κυβερνήσεις, ότι αυτό τούτο το γεγονός της υποβολής αιτήσεως για πιστοποιητικό εισαγωγής κατηγορίας Γ αποτελεί επαρκή απόδειξη της προθέσεως του αιτούντος να δραστηριοποιηθεί ως επιχειρηματίας στον τομέα της μπανάνας.

19. Για τους ανωτέρω λόγους, πρέπει στα ερωτήματα 1, 2, τρίτη περίπτωση, και 3 να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 19, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 404/93 του Συμβουλίου, για την κοινή οργάνωση της αγοράς στον τομέα της μπανάνας, και το άρθρο 2, στοιχείο γ', του κανονισμού 1442/93 της Επιτροπής, περί λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του καθεστώτος εισαγωγής μπανανών στην Κοινότητα, πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι οι μνημονευόμενοι στις διατάξεις αυτές επιχειρηματίες πρέπει να έχουν αρχίσει δραστηριότητες κατά το 1992 ή μεταγενέστερα, ή να έχουν εκδηλώσει, με την υποβολή αιτήσεως για τη χορήγηση πιστοποιητικού εισαγωγής, την πρόθεσή τους να αρχίσουν δραστηριότητες ως επιχειρηματίες στον τομέα της μπανάνας.

**Ερώτημα 2, πρώτη και δεύτερη περίπτωση**

20. Με την πρώτη και δεύτερη περίπτωση του δευτέρου του ερωτήματος, το αιτούν δικαστήριο ζητεί από το Δικαστήριο να λάβει θέση επί του ζητήματος αν πρέπει μια αίτηση για τη χορήγηση πιστοποιητικού εισαγωγής για την κατηγορία Γ να απορριφθεί σε περίπτωση που αυτή έχει υποβληθεί με αποκλειστικό σκοπό τη μεταβίβαση του πιστοποιητικού σε τρίτο.

21. Κατά τη διάρκεια της δίκης, η Anton Dürbeck GmbH ισχυρίστηκε ότι ο επιχειρηματίας που ζητεί τη χορήγηση πιστοποιητικού εισαγωγής με αποκλειστικό σκοπό να το μεταβιβάσει σε τρίτο δεν ικανοποιεί τις απαιτήσεις που έχουν επιβληθεί όσον αφορά τους επιχειρηματίες με τις προπαρατεθείσες διατάξεις.

22. Αντιθέτως, η Επιτροπή καθώς και η Γερμανική Κυβέρνηση διατείνονται ότι το σύστημα που προσδιορίζεται με το άρθρο 13 του εκτελεστικού κανονισμού, σχετικά με την ευχέρεια μεταβιβάσεως των πιστοποιητικών εισαγωγής, ρυθμίζει κατά τρόπο εξαντλητικό το ζήτημα της μεταβιβάσεως των πιστοποιητικών, οπότε η αρμόδια εθνική αρχή δεν μπορεί να αρνηθεί τη χορήγηση πιστοποιητικού εισαγωγής έστω και αν έχει πληροφορίες σχετικά με την πρόθεση του αιτούντος να το μεταβιβάσει σε τρίτο.

23. Όπως έχω προαναφέρει, οι επιχειρηματίες οφείλουν, προκειμένου να αποκτήσουν πιστοποιητικό εισαγωγής για επιχειρηματίες της κατηγορίας Γ, να έχουν αρχίσει εμπορικές δραστηριότητες το 1992 ή μεταγενέ-

στερα, ή να έχουν εκδηλώσει, υποβάλλοντας αίτηση για τη χορήγηση πιστοποιητικού εισαγωγής, την πρόθεσή τους να αρχίσουν δραστηριότητες ως επιχειρηματίες στον τομέα της μπανάνας.

Θα μπορούσε, ενδεχομένως, να υποστηριχθεί ότι πρέπει η έννοια αυτή να εφαρμόζεται υπό ευρύτερο πνεύμα εφόσον προορίζεται επίσης να τυγχάνει εφαρμογής και επί προσώπων τα οποία ζητούν πιστοποιητικό εισαγωγής με αποκλειστικό σκοπό να το μεταβιβάσουν σε τρίτο.

Όμως, σε σχέση με την προβληματική αυτή, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η ευχέρεια μεταβιβάσεως πιστοποιητικών ρυθμίζεται κατά τρόπο λεπτομερή με το άρθρο 13 του εκτελεστικού κανονισμού. Η διάταξη αυτή επιτρέπει ορισμένες μεταβιβάσεις, π.χ. μεταβιβάσεις μεταξύ επιχειρηματιών της ιδίας κατηγορίας, ενώ ταυτόχρονα απαγορεύει ορισμένες άλλες, π.χ. τη μεταβίβαση δικαιωμάτων από έναν επιχειρηματία της κατηγορίας Γ σε επιχειρηματία των κατηγοριών Α και Β. Προκειμένου περί της απαγορεύσεως ορισμένων μεταβιβάσεων, προκύπτει ότι είναι λογικό μια τέτοια διάταξη να νοηθεί υπό την έννοια ότι η απαγόρευση συνεπάγεται, ως κύρωση, την αδυναμία για τον αποκτήσαντα (ο προς ον η μεταβίβαση) να κάνει χρήση του πιστοποιητικού, οπότε εμποδίζεται η πρόσβασή του, μέσω αυτού του τρόπου, στη δασμολογική ποσόστωση.

Με το κρίσιμο όσον αφορά την υπό κρίση υπόθεση χρόνο, δεν απαντώνται, ούτε στον κανονισμό του Συμβουλίου ούτε στον εκτελεστικό κανονισμό [12], άλλες διατάξεις σχετικά με τη μεταβίβαση πιστοποιητικών εισαγωγής. Έτσι, απουσιάζει οποιαδήποτε διάταξη σχετικά με την υποχρέωση, για τους αιτούντες, παροχής στοιχείων σχετικά με τη χρήση του πιστοποιητικού που σκοπεύουν να κάνουν ή σχετικά με την ευχέρεια που παρέχεται στις αρχές αναφορικά με τον έλεγχο των πληροφοριών. Υπό τις συνθήκες αυτές, οι πληροφορίες που φτάνουν στις αρχές, όσον αφορά το ζήτημα αν οι αιτούντες έχουν την πρόθεση να χρησιμοποιήσουν οι ίδιοι το πιστοποιητικό εισαγωγής ή, αντιθέτως, προτίθενται, να το μεταβιβάσουν σε τρίτο, στερούνται οποιασδήποτε βαρύτητας. Στην περίπτωση όπου θα έφταναν στις αρχές τέτοιες πληροφορίες, διαπιστώνεται επιπλέον ότι οι κανονισμοί δεν περιλαμβάνουν καμιά διάταξη σχετικά με τον έλεγχο, όπως επίσης δεν απαντώνται στους κανονισμούς αυτούς διατάξεις που θα επέτρεπαν στις αρχές να αρνηθούν, σε παρόμοια περίπτωση, τη χορήγηση πιστοποιητικού εισαγωγής.

Εν όψει των ανωτέρω, συμφωνώ με την Επιτροπή και τη Γερμανική και Ισπανική Κυβέρνηση σχετικά με το ότι το άρθρο 13 του εκτελεστικού κανονισμού ρυθμίζει κατά τρόπο εξαντλητικό το ζήτημα της μεταβιβάσεως των πιστοποιητικών εισαγωγής.

24. Επομένως, πρέπει στο ερώτημα 2, πρώτη και δεύτερη περίπτωση, να δοθεί η απάντηση ότι δεν μπορεί να απορριφθεί μια αίτηση με την οποία ζητείται χορήγηση

12 — Βλ. την ανωτέρω υποσημείωση 6.

πιστοποιητικού εισαγωγής για τον λόγο ότι ο αιτών έχει υποβάλει την αίτηση αυτή με τον αποκλειστικό σκοπό να μεταβιβάσει το πιστοποιητικό σε τρίτο.

**Ερώτημα 4**

25. Με το τέταρτό του ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί διασαφηνίσεις ως προς το ζήτημα αν οι επιχειρηματίες που συνήψαν πριν από το 1992 εμπορικές σχέσεις για την εισαγωγή των μνημονευομένων στο άρθρο 2, στοιχείο γ', του κανονισμού 1442/93 μπανανών και εισήγαγαν τις μπανάνες αυτές το 1992 ή μεταγενέστερα μπορούν να εγγραφούν ως επιχειρηματίες της κατηγορίας Γ.

26. Όπως προανέφερα, πρέπει στις αναφερόμενες στην κατηγορία Γ ρυθμιστικές διατάξεις να δοθεί ευρεία ερμηνεία. Έτσι, δεν απαιτείται από τους αιτούντες να είχαν προηγουμένως ασκήσει εμπορική δραστηριότητα ενώ έχει μεγάλη σημασία το ζήτημα αν οι ενδιαφερόμενοι άρχισαν εμπορικές δραστηριότητες το 1992 ή μεταγενέστερα ή εκδήλωσαν την πρόθεσή τους να αρχίσουν τέτοιες δραστηριότητες ως επιχειρηματίες στον τομέα της μπανάνας. Επομένως, το υποβληθέν από το αιτούν δικαστήριο ερώτημα έχει στην πραγματικότητα σχέση με την οροθέτηση της κατηγορίας Γ σε σχέση με την κατηγορία Α. Το πρόβλημα αφορά το ζήτημα αν το γεγονός ότι ένας επιχειρηματίας συνήψε εμπορικές σχέσεις πριν το 1992 με σκοπό την εισαγωγή μπανανών από τρίτες χώρες και/ή μη συμβατικών ΑΚΕ το 1992 ή μεταγενέστερα συνεπάγεται ότι ο ενδιαφερόμενος «διέθετε σε εμπορία» πριν από το 1992 μπανάνες, όπως ορίζεται στους κανόνες του κανονισμού σχετικά με την κατηγορία Α και, επομένως, πρέπει, ενδεχομένως, να εγγραφεί σ' αυτήν την κατηγορία.

27. Επί του σημείου αυτού, όλοι οι συμμετέχοντες στην ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασία συμφωνούν ότι το γεγονός και μόνον της συνάψεως εμπορικών σχέσεων για την εισαγωγή μπανανών δεν αρκεί ώστε «[να έχει] διαθέσει σε εμπορία» ένας επιχειρηματίας μπανάνες κατά την έννοια που οι προπαρατεθέντες κανονισμοί χρησιμοποιούν την έκφραση αυτή.

28. Εγώ προσωπικώς συμμερίζομαι τη γνώμη αυτή. Προκειμένου να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αυτό, πρέπει να ληφθεί ως βάση το γεγονός ότι τόσο το άρθρο 19, παράγραφος 1, στοιχεία α' και β', του κανονισμού του Συμβουλίου όσο και το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχεία α' και β', του εκτελεστικού κανονισμού οροθετούν τους επιχειρηματίες των κατηγοριών Α και Β εν όψει του γεγονότος ότι οι ενδιαφερόμενοι «διέθεταν σε εμπορία» ορισμένες μπανάνες κατά τη διάρκεια της περιόδου 1989-1991. Οι διατάξεις αυτές έχουν συμπληρωθεί και στους δύο κανονισμούς από κανόνες κατά τους οποίους πρέπει να υπολογιστεί, για καθένα από τα έτη αυτά, η μέση ποσότητα των διατεθεισών στο εμπόριο, από τον ενδιαφερόμενο, μπανανών. Επομένως, η έκφραση «διάθεση σε εμπορία» στις εν λόγω διατάξεις σχετικά με τους επιχειρηματίες των κατηγοριών Α και Β πρέπει, καθώς φαίνεται, να ερμηνευθεί πολύ πιο στενά απ' ό,τι η έκφραση «οι οποίοι έχουν αρχίσει να διαθέτουν σε εμπορία» σχετικά με τους επιχειρηματίες της κατηγορίας Γ· σχετικώς, βλ. ανωτέρω.

29. Κατά συνέπεια, προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει στο ερώτημα 4 ότι το γεγονός ότι ένας επιχειρηματίας είχε συνάψει εμπορικές σχέσεις πριν από το 1992 προκειμένου να εισαγάγει μπανάνες, κατά το 1992 ή μεταγενέστερα, δεν αρκεί, αυτό καθεαυτό, ώστε ο ενδιαφερόμενος «[να έχει] διαθέσει σε εμπορία» μπανάνες κατά την έννοια που οι προπαρατεθέντες κανονισμοί χρησιμοποιούν την έκφραση αυτή όσον αφορά τους επιχειρηματίες των κατηγοριών Α και Β και ότι ο επιχειρηματίας περί του οποίου πρόκειται μπορεί, ενδεχομένως, να εγγραφεί στην κατηγορία Γ εφόσον συντρέχουν, κατά τα λοιπά, οι σχετικές προϋποθέσεις.

**Ερώτημα 5**

30. Με το ερώτημά του 5, το αιτούν δικαστήριο ζητεί από το Δικαστήριο να λάβει θέσει επί του ζητήματος αν το άρθρο 3, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού — κατά το οποίο οι οικονομικοί παράγοντες που ασκούν τη δραστηριότητά τους στο στάδιο του χονδρικού εμπορίου καθώς επίσης και στο στάδιο της διάθεσης του προϊόντος στον τελικό καταναλωτή δεν θεωρούνται ως επιχειρηματίες για την άσκηση μόνον αυτής της δραστηριότητας — έχει σημασία όσον αφορά τον προσδιορισμό της έννοιας του επιχειρηματία σύμφωνα με το νόημα του άρθρου 2, στοιχείο γ', του κανονισμού.

31. Η Anton Dürbeck GmbH και η Γερμανική Κυβέρνηση φρονούν ότι πρέπει να δοθεί στο υποβληθέν ερώτημα καταφατική απάντηση. Κατ' αυτές, αντίθετα προς ό,τι συμβαίνει με την πρώτη και τρίτη παράγραφο του άρθρου 3, η παράγραφός του 2 δεν περιορίζεται, εν όψει του γράμματός του, μόνον στους επιχειρηματίες των κατηγοριών Α και Β αλλά αποτελεί μέρος του πρώτου τίτλου του κανονισμού ο οποίος αφορά τις λεπτομέρειες εφαρμογής του καθεστώτος δασμολογικής ποσόστωσης, λεπτομέρειες οι οποίες αφορούν και τις τρεις κατηγορίες επιχειρηματιών.

32. Η Επιτροπή και η Ισπανική Κυβέρνηση φρονούν ότι πρέπει στο ερώτημα 5 να δοθεί αρνητική απάντηση, και τούτο για τον λόγο ότι το άρθρο 3, παράγραφος 2, εν όψει της θέσεως και της οικονομίας του, αφορά αποκλειστικώς τους επιχειρηματίες των κατηγοριών Α και Β.

33. Βεβαίως είναι αληθές ότι, σύμφωνα με το γράμμα του, το άρθρο 2, παράγραφος 2, δεν αφορά περιοριστικώς μόνο τους επιχειρηματίες των κατηγοριών Α και Β αλλά και, προφανώς, ορισμένους οικονομικούς παράγοντες οι οποίοι δεν θεωρούνται γενικώς ως «επιχειρηματίες», έκφραση που χρησιμοποιείται τόσο στον κανονισμό του Συμβουλίου όσο και στον εκτελεστικό κανονισμό ως καλύπτουσα και την κατηγορία Γ.

Όμως, προς αντίκρουση της θεωρήσεως αυτής, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι το άρθρο 3, παράγραφος 2, χαρακτηρίζεται από το γεγονός ότι προβλέπει ότι «οικονομικοί παράγοντες» δεν πρέπει, σε ορισμένες περιπτώσεις, να θεωρούνται ως επιχειρηματίες, οπότε πρέπει να υποτεθεί ότι η παράγραφος 2 παραπέμπει στον ίδιο όρο, όπως

αυτός χρησιμοποιείται στην παράγραφο 1, η οποία καθορίζει ορισμένες προϋποθέσεις που πρέπει να συντρέχουν προκειμένου να μπορούν «οικονομικοί παράγοντες» να θεωρούνται ως «επιχειρηματίες των κατηγοριών Α και/ή Β». Επίσης, θα μπορούσε, ίσως, να προσδοθεί σημασία στο γεγονός ότι η παράγραφος 2 παρεμβάλλεται μεταξύ δύο διατάξεων (παράγραφος 1 και παράγραφος 3) οι οποίες προδήλως περιορίζονται, τόσο η μία όσο και η άλλη, στο να διέπουν καταστάσεις αφορώσες τις κατηγορίες Α και Β. Εν όψει των ανωτέρω, νομίζω ότι είναι λογικότερο, με βάση μια καθαρώς συντακτική ανάλυση, να γίνει δεκτό ότι το άρθρο 3, παράγραφος 2, αφορά αποκλειστικώς τις κατηγορίες Α και Β.

34. Πρέπει επίσης να υπομνηστεί ότι, στο πλαίσιο της απαντήσεως στα προηγούμενα ερωτήματα, θεωρήθηκε ότι οι κατηγορίες Α και Β πρέπει να οροθετηθούν στενώς, και τούτο αντίθετα προς την κατηγορία Γ, σχετικά με την οποία πρέπει να γίνει δεκτό ότι είναι αρκετή η εκδήλωση απλώς της προθέσεως των οικείων επιχειρηματιών να αρχίσουν δραστηριότητες ως επιχειρηματίες στον τομέα της μπανάνας.

Μια ερμηνεία κατά την οποία το άρθρο 3, παράγραφος 2, θέτει ορισμένους περιορισμούς σχετικά με την ιδιότητα του επιχειρηματία που υπάγεται στις κατηγορίες Α και Β, χωρίς οι περιορισμοί αυτοί να μπορούν να αντιτάσσονται στους επιχειρηματίες της κατηγορίας Γ, θα ήταν η πλέον σύμφωνη προς την αρχή που βρίσκεται πίσω από την οροθέτηση των κατηγοριών.

35. Εξάλλου, θα ήταν διαμετρικά αντίθετο προς την προαναφερθείσα ερμηνεία αναφορικά με τους επιχειρηματίες της κατηγορίας Γ, οι οποίοι πρέπει να έχουν απλώς την πρόθεση να αρχίσουν δραστηριότητες ως επιχειρηματίες στον τομέα της μπανάνας, να τύχει εφαρμογής το άρθρο 3, παράγραφος 2, με αποτέλεσμα τον περιορισμό της ομάδας αυτής, και τούτο για τον λόγο ότι το άρθρο 3, παράγραφος 2, αναφέρεται στις πράγματι ασκούμενες από τους ενδιαφερομένους δραστηριότητες οι οποίες είναι κάλλιστα δυνατό να είναι διαφορετικές από αυτές που τα εν λόγω πρόσωπα προτίθενται να αρχίσουν.

36. Είμαι εν επιγνώσει του γεγονότος ότι το άρθρο 15, σημείο 5, του κανονισμού του Συμβουλίου προσδιορίζει τις εκφράσεις «διάθεση σε εμπορία» και «εμπορία» ως «τη διάθεση του προϊόντος στην αγορά αποκλειομένου του σταδίου κατά το οποίο το προϊόν τίθεται στη διάθεση του τελικού καταναλωτή». Προκειμένου να προσδιορίσει τους επιχειρηματίες που έχουν πρόσβαση στη δασμολογική ποσόστωση της κατηγορίας Γ, το άρθρο 19, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού του Συμβουλίου διευκρινίζει ότι πρόκειται για επιχειρηματίες «οι οποίοι άρχισαν να ασχολούνται με την εμπορία» ορισμένων τύπων μπανάνας από το 1992. Επί του σημείου αυτού, πρέπει να αναφερθεί ότι αναγκαία συνέπεια πρέπει να είναι το γεγονός ότι οι επιχειρήσεις που επιδίδονται μόνο στο λιανικό εμπόριο δεν καλύπτονται από το άρθρο 19, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού, το οποίο αναφέρεται στους «επιχειρηματίες οι οποίοι άρχισαν να ασχολούνται με την εμπορία (...) από το 1992».

Όπως έχω υπογραμμίσει ανωτέρω, αυτό που μετρά σε σχέση με την κατηγορία Γ δεν είναι μόνο το είδος του ασκούμενου από τον ενδιαφερόμενο εμπορίου αλλά και η εκδηλωθείσα από αυτόν πρόθεση να αρχίσει δραστηριότητες ως επιχειρηματίας στον τομέα της μπανάνας. Το γεγονός της υποβολής αιτήσεως για τη χορήγηση πιστοποιητικού εισαγωγής για την κατηγορία Γ πρέπει, κατά την άποψή μου — όπως ακριβώς ο σχετικός κανόνας ήταν διατυπωμένος κατά τον κρίσιμο χρόνο όσον αφορά τα περιστατικά της υπό κρίση υποθέσεως [13] — να θεωρηθεί ως αρκετή από πλευράς αποδείξεως· βλ. ανωτέρω παράγραφο 18. Επομένως, ο ορισμός του άρθρου 15, σημείο 5, δεν έχει — για τον ίδιο λόγο με αυτόν που μνημονεύεται στην παράγραφο 35 — διαφορετική σημασία σε σχέση με τους επιχειρηματίες που επιδιώκουν τη χορήγηση πιστοποιητικού εισαγωγής για την κατηγορία Γ.

37. Κατά συνέπεια, προτείνω στο Δικαστήριο να δώσει στο ερώτημα 5 την απάντηση ότι το άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 1442/93 της Επιτροπής δεν εφαρμόζεται επί των επιχειρηματιών που μνημονεύονται στο άρθρο 2, στοιχείο γ', του ίδιου κανονισμού.

38. Εν όψει των ανωτέρω θεωρήσεων, προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει στα υποβληθέντα ερωτήματα ως εξής:

— Το άρθρο 19, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού (ΕΟΚ) 404/93 του Συμβουλίου, για την κοινή οργάνωση της αγοράς στον τομέα της μπανάνας, και το άρθρο 2, στοιχείο γ', του κανονισμού (ΕΟΚ) 1442/93 της Επιτροπής, περί λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του καθεστώτος εισαγωγής μπανανών στην Κοινότητα, πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι οι μνημονευόμενοι στις διατάξεις αυτές επιχειρηματίες πρέπει να έχουν αρχίσει δραστηριότητες το 1992 ή μεταγενέστερα, ή να έχουν εκδηλώσει, με την υποβολή αιτήσεως για τη χορήγηση πιστοποιητικού εισαγωγής, την πρόθεσή τους να αρχίσουν δραστηριότητες ως επιχειρηματίες στον τομέα της μπανάνας.

— Δεν μπορεί να απορριφθεί μια αίτηση με την οποία ζητείται χορήγηση πιστοποιητικού εισαγωγής για τον λόγο ότι ο αιτών έχει υποβάλει την αίτηση αυτή με τον αποκλειστικό σκοπό να μεταβιβάσει το πιστοποιητικό σε τρίτο.

13 — Βλ. υποσημείωση 6.

— Το γεγονός ότι ένας επιχειρηματίας είχε συνάψει εμπορικές σχέσεις πριν από το 1992 προκειμένου να εισαγάγει μπανάνες κατά το 1992 ή μεταγενέστερα δεν αρκεί, αυτό καθεαυτό, ώστε ο ενδιαφερόμενος «[να έχει] αρχίσει να διαθέτει σε εμπορία» μπανάνες κατά την έννοια που οι προπαρατεθέντες κανονισμοί χρησιμοποιούν την έκφραση αυτή όσον αφορά τους επιχειρηματίες των κατηγοριών Α και Β· ο οικείος επιχειρηματίας μπορεί, ενδεχομένως, να εγγραφεί στην κατηγορία Γ εφόσον συντρέχουν κατά τα λοιπά οι σχετικές προϋποθέσεις.

— Το άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1442/93 της Επιτροπής δεν εφαρμόζεται επί των επιχειρηματιών που μνημονεύονται στο άρθρο 2, στοιχείο γ', του ίδιου κανονισμού.